



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/395/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

370/2011. (XII. 7.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. július 11-én előterjesztett **panaszát** a 2011. december 7-én tartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Heves Megyei Rendőr-főkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos panaszbeadványát postai úton terjesztette elő a Testületnél, és abban az alábbiakról számolt be.

Utal rá, hogy panasszal fordult a Testülethez a 2011. április 30-án, E. városban megrendezett I. Egyházmegyei Cigány Találkozó ideje alatt a Bazilika lépcsősorán történt, véleménye szerint aránytalan, törvénytelen és alapjogait súlyosan sértő rendőri intézkedéssel kapcsolatban. Ennek az esetnek a folytatásaként a panaszos levelet kapott az Egri Rendőrkapitányságtól és a Heves Megyei Rendőr-főkapitányságtól is. Az Egri Rendőrkapitányság a levélben arról tájékoztatta, hogy elfogultság miatt a Heves Megyei Rendőrkapitányság fogja elvégezni tanúkénti kihallgatását.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

2011. július 6-án 13-órákor a panaszos megjelent P. A. r. alezredesnél, aki tanúként hallgatta ki a Bazilikánál történt eseményekkel kapcsolatban. Amint azt a panaszos utóbb megtudta, az egyik rendőr feljelentést tett becsületsértés miatt, mivel felkerült róla egy fotó az internetre, amely fotót a rendőrség feltételezése szerint a panaszos készítette, és amellyel összefüggésben a rendőrt sértő szövegkörnyezetben említik. A tanúkihallgatás során az alezredes a panaszos megjegyzése szerint udvariasan viselkedett, és arra kérte a panaszost, hogy szedje szét a telefonját, amely kérdésnek a panaszos eleget tett. A telefon átvizsgálása során a rendőr kiírt a készülékből információkat, majd megkérte a panaszost, hogy mutasson neki fényképeket a telefonjából, és talán hozzátette azt is, hogy amennyiben vannak benne nem magánjellegű képek. A panaszos megmutatott egy fényképet, majd a rendőr továbblapozott, és magánjellegű felvételeket is megnézett. Áttanulmányozta továbbá a telefon menüjét is, különös tekintettel a letöltésekre. Ezt a magatartást a panaszos furcsállta, de nem tudta, hogy joga van megtagadni a betekintést, mert nem kapott azzal kapcsolatos tájékoztatást.

A két órás tanúkihallgatás befejezését követően a lépcsőn haladva megkérdezte a panaszos, hogy kapni fog-e másolatot a jegyzőkönyvből, amire az alezredes nemmel felelt. Ezután a panaszos felhívta egy ügyvéd ismerősét, akinek részletesen beszámolt a történetekről, és aki arra reagálva felvilágosította a panaszost, hogy oldalanként 100 Ft illetékbélyeg ellenében ki kell adniuk a rendőröknek a jegyzőkönyv másolatát, úgy ítélte meg továbbá, hogy az alezredesnek nem volt joga ahhoz, hogy a panaszostól telefonja szétszedését, és képek megmutatását kérje. Különösen arra figyelemmel tartotta jogszerűtlennek a rendőrök eljárását, hogy a panaszost tanúként idézték be, és a telefonjával kapcsolatban nem született semmiféle határozat. Az ügyvéd azt tanácsolta a panaszosnak, hogy tegyen panaszt. 15 óra 46 perckor a panaszos felhívta P. A. r. alezredest, és közölte vele, hogy illetékbélyeg ellenében ki kell adniuk a jegyzőkönyv másolatát, amit az alezredes megerősített, de közölte, éppen egy rendezvényre tart.

A panaszos visszament a rendőr-főkapitányságra panaszt tenni, ahol azonban nem tudták a panaszát felvenni, megjegyezte ugyanakkor neki a portán szolgálatot teljesítő személy, hogy megteheti ugyan, de sok alapja nem lesz, habár ő nem akarja lebeszélni a panaszost semmiről. Azt tanácsolta továbbá, hogy vegye fel a panaszos a kapcsolatot P. A. r. alezredessel. Azt is megtudta ekkor a panaszos, hogy a megyei főkapitányságon nem, csak a városi kapitányságon tehet panaszt, és mivel az ügyeletes tisztre egy órát kell várni, célszerűbb a munkaidőben, 7 és 16 óra között panaszt tenni.

A panaszos ekkor ismételten tanácsot kért telefonon az ismerősétől, aki úgy vélte, hogy ha a panaszos másnap bemegy, fel fogják venni a panaszát, és megjegyezte, hogy a panaszos vagy nagyon félreértett valamit, vagy félretájékoztatták.

Másnap a panaszos újra bement a megyei rendőr-főkapitányságra, átvette P. A. r. alezredestől a jegyzőkönyv másolatát, és közölte vele, hogy a kihallgatás végig korrekt hangvétele ellenére panaszt szeretne tenni a telefonja átvizsgálása miatt. Az alezredes jelezte, hogy a panaszos önként szedte szét a készüléket, és úgy véli, hogy a panasztételt a panaszos azért erőlteti, mert szórakozik vele. Üzent továbbá a panaszos által az ügyvéd ismerősének, hogy amennyiben emiatt panasz érkezik, akkor azt a hatósági eljárás akadályoztatásának fogja elkönyvelni. Miután P. A. r. alezredes ingerülten távozott, a panaszos újra érdeklődött a panaszfelvétel módjáról, és meggyőződött arról, hogy a megyei rendőr-főkapitányságon tényleg nem tudják a panaszokat felvenni.

Még aznap felvette a panaszos a kapcsolatot Sneider Tamással, a Jobbik alelnökével, és szó szerint a segítségéért könyörgött, azt kérte tőle, működjön közre a fenti eseményekkel kapcsolatos további ügyintézésben. Másnap, 2011. július 8-án Sneider Tamás elkísérte a panaszost az Egri Rendőrkapitányságra, ahol kisvártatva meg is érkezett a panaszok rögzítésével megbízott rendőr. Kérdésére, hogy miről van szó, a panaszos elmondta pár mondatban a történeteket. A rendőr készséges volt és udvariasan közölte, hogy ezzel kapcsolatban a megyei rendőr-főkapitányság az illetékes. A panaszos és kísérője átment a megyei rendőr-főkapitányságra, ahol immár harmadszor jelezte a panaszos, hogy panaszt kíván tenni. Mielőtt ezt újra elhárították volna, Sneider Tamás beszélgetésbe elegyedett egy szolgálatot teljesítő rendőrrel, aminek hatására megjelent B. A. r. hdgy., akivel felmentek egy irodába. Ott a rendőr hosszú időn – 15-20 percen keresztül – azt ecsetelte, hogy véleménye szerint fölösleges panaszt tenni, tehát le akarta beszélni a panaszost szándékáról, amitől utóbbi úgy érezte, hogy megint nem jár sikerrel. Sneider Tamás megjegyezte B. A. r. hdgy.-nak, hogy amennyiben a panaszos panasszal kíván élni, azt fel kell venni. Ezután a panaszos és a kísérője egy újabb rendőri vezetőhöz ment, aki részletes tájékoztatást nyújtott, illetve jelezte, hogy a panaszt természetesen felveszik.

Mindezek után a panaszos visszatért B. A. r. hdgy. irodájába, ahol végül sor került a panaszfelvételre. A panaszos megjegyzi, hogy miután ott már nem volt jelen Sneider Tamás, ismételten erősebb lett a nyomás, amit azért gyakoroltak rá, hogy mégse tegyen panaszt. A hadnagy szemmel láthatóan ingerülten viselkedett, és foghegyről tett megjegyzést arra, hogy a Bazilikánál a panaszos a vele szemben intézkedő kollégájával „keckedett”, amíg a képeket megmutatta. A panaszfelvétel során a panaszos végig úgy érezte, hogy a rendőr kétségbe vonja a szavait, és gyanúsítottként kezeli.

A panaszosban az a meggyőződés alakult ki, hogy az események kapcsán több alapjogát is súlyos sérelem érte, különös tekintettel a panaszhoz való jogára, mivel a panaszát kísérője nélkül garantáltan nem tudta volna megtenni. Úgy gondolja, hogy egy olyan esetben, amelyben napokat kell rászánni egy panasz előterjesztésére, mert az egyik kapitányságról a másikra küldik az érintettet, és országgyűlési képviselő jelenlétében egy magas rangú rendőr a kifogások rögzítése helyett érveket sorol fel a panasztétellel szemben, nem a panaszhoz való jog sérüléséről, hanem annak teljes hiányáról kell beszélni. Utal rá a panaszos, hogy erről hosszasan fog értekezni egy levélben, amelyet az ombudsmannak címez. Álláspontja szerint a tapasztalt helyzet teljesen egyértelműen elfogadhatatlan, felháborító, megdöbbentő. Kifogásolja továbbá, hogy a munkájukat végző rendőrök jól láthatóan nem tudják magukat érzelmileg függetleníteni egy-egy helyzettől, nem tudják a történések feltárását kellő objektivitással elvégezni.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) P. A. r. alezredes 2011. augusztus 9-én az alábbi tartalommal készített jelentést a sérelmezett eseményekkel összefüggésben.

A panaszost – többszöri, munkahelyi elfoglaltságra való hivatkozáson alapuló halasztást követően – 2011. július 6-án 13 órától kezdődően hallgatta ki tanúként. Az eljárási cselekmény kezdetben „megfelelő mederben folyt”, elsősorban a konkrét ügyről esett szó, a

panaszos azonban korábbi vele kapcsolatos rendőri intézkedéseket is felemlített és sérelmezett. Az alezredes kérte a panaszcst, hogy a kihallgatás folytonossága és egységessége érdekében ne térjen el annak tárgyától. A panaszcst ezt nem vette jó néven, ennek ellenére a kihallgatás teljes ideje alatt mindkét félre udvarias és korrekt hangvétel volt jellemző. A cselekmény a panaszcst által generált kitérők miatt a jegyzőkönyv rövidsége ellenére is több mint két óránt át tartott.

Kihallgatása végén az alezredes a panaszcsttal még a kihallgató helyiségben – négy szemköt – közölte, hogy illeték ellenében másolatot kérhet a kihallgatásáról készült jegyzőkönyvről, de az illeték összegéről nem esett szó. A panaszcst a tájékoztatás iránt nem mutatott érdeklődést, másolatkérési szándékát nem fogalmazta meg, inkább az érdekelte, hogy tanúkénti státusza megmarad-e az eljárásban. A panaszcst csak akkor jelezte, hogy mégis kérne másolatot az iratokból, amikor az alezredes már a lépcsőn kísért lefelé. Ekkor a rendőr elmondta, hogy annak illetéke laponként 100 Ft. Azt ugyanakkor, hogy a másolatot aznap kívánja átvenni, vagy annak beszerzése számára sürgős lenne, a panaszcst nem jelezte. Ezért is háborodott fel másnapi, ismételt találkozásuk alkalmával az alezredes, amikor a panaszcst azzal hozakodott elő, hogy az illetékről és a másolatkérési lehetőségről nem kapott tőle tájékoztatást, és erről a lehetőségről egy ügyvéd ismerősétől szerzett tudomást.

A panaszcst aznapi távozását követően telefonon is kérte az alezredest a bűnügyi titkárságon. A hívás a rendőr emlékezete szerint munkaidőnt túl érkezett, amikor azonban az alezredesnek munkavégzésen kívüli engedélyezett elfoglaltsága volt, azért nem tudott a panaszcst rendelkezésére állni, a titkárnőnt keresztül ugyanakkor üzent neki, hogy másnap reggel fél nyolctól tud a jegyzőkönyvről illeték ellenében másolatot kiadni.

Erre a következő nap reggelén sor is került, amely alkalommal a panaszcst „cinikus hangvételben, gunyorosan” közölte, hogy bár korrekt volt a kihallgatás, és azzal semmi problémája nincs, mégis fel fogja jelenteni az alezredest egyrészt azért, mert félretájékoztatta a másolat kiadásával kapcsolatban, másrészt pedig azért, mert szétszedte vele a mobiltelefonját, ami ügyvéd barátja szerint egyértelműen jogsértő eljárás volt. Az alezredes jelezte a panaszcstnak, hogy valótlant állít az illetéket és másolatadást illetően, hiszen még azt is közölte vele, hogy laponként mennyi illetéket kell fizetni, ha mégis kér másolatot. A rendőr megjegyzi, hogy a panaszcst a hat oldalas jegyzőkönyvi másolatért 6 db 100 Ft-os címletű illetékbélyeget adott, amit a rendőr az ügyíraton érvénytelenítette is. Ez a körűlmény megítélése szerint ellentmond azon panaszcstosi állításnak, hogy az illeték összegéről nem kapott tájékoztatást, hiszen azt a jegyzőkönyv oldalszámát ismerve pontosan kiszámította.

A telefon szétszedésével összefüggésben pedig azt rögzíti a jelentés, hogy a kihallgatás alkalmával a panaszcst csupán magát a szétszedést kifogásolta, és nem tett említést semmiféle magánjellegű adatról, nem sérelmezett mappákban történő nézelődést sem. Az alezredes elmagyarázta a panaszcstnak, hogy a telefont önként szedte szét és mutatta meg a rendőr kihallgatáskor elhangzott kérésére. Ezt a panaszcst nem is vitatta, de kitarott azon álláspontja mellett, hogy arra nem jogszerűen került sor, mert ilyen kérést a rendőr nem fogalmazhatott volna meg. Az alezredes erre reagálva elmondta, hogy lehetősége lenne arra is, hogy szakértői vizsgálat elvégzése céljából a készüléket lefoglalja. Épp azért kérte ugyanakkor a panaszcstól, hogy a telefonadatokat önként közölje, hogy a lefoglalást egyelőre el lehessen kerűlni. Ennek a felhívásnak a panaszcst eleget is tett. Amit ugyanakkor a panaszcst a telefonban tárolt magánjellegű képeinek a megtekintéséről állít, egyértelműen valótlant rágalom.

Hozzáteszi az alezredes, hogy amikor megkérte a panaszt, hogy mutassa meg a készülék azonosító adatait, épp a panaszos ajánlotta fel neki, hogy nézzon bele az azon tárolt képekbe, és győződjön meg róla, hogy a bazilikánál készített fotókat már törölte. Az alezredes ekkor kifejezetten hangsúlyozta, hogy a panaszos a magánjellegű képeit nem köteles bemutatni, illetve azokat nem is kívánja megnézni, a panaszos mégis átnyújtotta a bekapcsolt készüléket, amelyen a fotók mappáját maga nyitotta meg, és amelynek kijelzőjén egy ismeretlen és kivehetetlen arckarakterű nő volt látható. További fotókat a rendőr nem nézett meg, a panaszos telefonjában nem keresgélt, a készülék működését, kezelését nem is ismeri, tisztában van továbbá azzal is, hogy ha ilyen helyzetben bármilyen károsodás, adatvesztés bekövetkezik, ezért ő a felelős. A készülék annyi időre került át az alezredeshez, amíg abból a jegyzőkönyvben is szerepeltetett adatokat kiírta, illetve a megnyitott képre ránézett, a telefon szét- és összeszerelését, be- és kikapcsolását is a panaszos végezte.

Az iratmásolat átadásakor magánjellegű adatokról és a mappákban történt böngészésről nem esett szó. Azt követően, hogy a panaszos közölte panasztételi szándékát, az alezredes felhívta a figyelmét arra, hogy bárki is adott neki ilyen tanácsot, azzal az eljárást nem fogja akadályozni. Hozzáette, hogy ő maga úgy véli, törvényesen járt el, és kérte a panaszt, hogy alaposan gondolja át, előhozakodik-e valótlanosságokkal pusztán azért, mert ellenszenvet táplál bizonyos rendőrökkel szemben.

A beszélgetés a rendőr és a panaszos között ekkor is nyugodt hangnemben zajlott, de a panaszos cinizmusa valóban felháborította az alezredest, inkorrektnek tartotta fellépését, és a feljelentéssel való fenyegetést. Főként az alapozta meg a felháborodását, hogy általa nem ismert és az eljárásban sem érintett személyek befolyásolják és próbálják – tanácsokat osztogatva – akadályozni, irányítani az eljárásbeli történéseket.

A rendőr megjegyzi, hogy a panaszos az eljárásban maga kérte, hogy a lakcímnnyilvántartásban szereplő címéről már ne idézzék, mivel nincs ott senki, aki átvénné nevében a postai küldeményeket. A tartózkodási helyeként megjelölt címről, egy kollégiumból ugyanakkor már jóval korábban elköltözött, és valótlan volt azon állítása is, hogy hallgatóként lakott ott korábban. Más lakcímet, elérhetőséget többszöri kérésre sem jelölt meg, munkahelyi elérhetőségéről szintén nem nyilatkozott. Mivel továbbá az általa közölt mobilszámon is bizonytalan volt az elérhetősége – rendszerint nem fogadta a hívásokat –, az alezredes többször kérte, hogy közölje a lakcímét, amit a panaszos azzal hárított el, hogy telefonon mindig elérhető.

Véletlenül, egy rendezvény bejelentése kapcsán, és nem a panaszos elmondásából tudta meg, hogy E. városban van idézési címe. Megítélése szerint a panaszos szavahihetőségét egyébként is megkérdőjelezi, hogy tanúkénti nyilatkozatában, az erre vonatkozó kérdésre adott válaszában tagadta, hogy mobiltelefonján internetes forgalmat bonyolított volna, és véletlenszerű internetes csatlakozásról is csak egy két esetben tett említést, utóbb azonban megállapítható volt, hogy rövid időszakon belül többször jelentkezett fel mobiltelefonon keresztül internetes oldalakra.

2) A Heves Megyei Rendőr-főkapitányság rendészeti igazgatójának 2011. augusztus 12-én írt tájékoztatása szerint a panaszos belépését a Heves Megyei Rendőr-főkapitányság és az Egri Rendőrkapitányság egy egységet képező objektumának I. kapuján 2011. július 6-án 12 óra 55 perckor rögzítette a szolgálatot teljesítő fegyveres biztonsági őr.

A beléptetéseket megelőzően az őr köteles megkérdezni, hogy a belépő személy milyen ügyben érkezett annak érdekében, hogy az ügyintézés a lehető leggyorsabban folyjon. Az őr azonban csak azon információkra kérdez rá és csak olyan mértékig, amelyek és amennyiben azok az előadó értesítéséhez szükségesek. A fegyveres biztonsági őr előadása szerint ez a panaszos esetében is így történt, és nem emlékszik arra, hogy a panaszosnak más tartalmú tájékoztatást adott volna. Az őr nem emlékszik ugyan a panaszos személyére, ennek ellenére egészen biztos abban, hogy a panasztételéről nem kísérelte meg lebeszélni, mivel rendőrszakmai kérdésekben soha nem foglalt még állást.

A Heves Megyei Rendőr-főkapitányságon 2011. július 6-án az volt a gyakorlat, hogy a panaszt az egy objektumon belül, de az Egri Rendőrkapitányság épületében szolgálatot ellátó, konkrétan panaszfelvételi munkakört betöltő rendőr vegye fel a nap 24 órájában. Ezért az őr indokoltan mondhatta azt, hogy a panaszos panaszát az Egri Rendőrkapitányság panaszfelvevőjénél tudja jegyzőkönyveztetni. Az őr szolgálati feladatát tehát a szabályozásnak megfelelően hajtotta végre.

3) B. A. r. hadnagy a panaszos kifogásaival összefüggésben 2011. augusztus 9-én készített jelentésében a következőket írta le.

2011. július 8-án 10 óra 30 perctől 12 óráig folytatott beszélgetést a Heves Megyei Rendőr-főkapitányságon a panaszossal és Sneider Tamás országgyűlési képviselővel. A panaszos és kísérője eredetileg P. A. r. alezredest keresték, aki aznap szabadságon volt.

A panaszos elmondta, hogy egy korábbi intézkedés miatt kíván panaszt tenni, kísérője pedig közölte, hogy országgyűlési képviselőként kíván jelen lenni.

Az alezredes a beszélgetés során elsőként arról tájékozódott, hogy a panaszos milyen ügyben kíván panasszal élni. Megtudta, hogy a panaszos érintett egy rendőr által becsületsértés miatt tett feljelentés alapján indított büntetőeljárásban. Ezt követően a panaszos előadta, hogy pár nappal korábban P. A. r. alezredes tanúként hallgatta ki, aki az eljárási cselekmény során a panaszos beleegyezésével átnézte telefonját az IMEI szám és a SIM kártya azonosító számának ellenőrzése érdekében. A panaszos elmondása szerint az alezredes a kihallgatás során mindvégig udvariasan, korrekt módon viselkedett vele, neki a telefont önként mutatta be, azonban kifogásolta, hogy az általa kért iratmásolat kiadására várnia kellett egy napot. 2011. július 7-én a panaszos megjelent az Egri Rendőrkapitányságon abból a célból, hogy panaszt tegyen az ügygel kapcsolatban, azonban a városi kapitányságon nem vették fel a panaszát, ehelyett a megyei kapitányságra irányították.

A hadnagy közölte a panaszossal, hogy megítélése szerint P. A. r. alezredes a kihallgatás során törvényesen és jogszerűen járt el. Ezzel nem kívánta a panaszost lebeszélni panasztételről, ezért is mondta el neki, hogy a panaszát írásban is megteheti. Felhívta a figyelmét arra is, hogy az alezredes által kért információk megszerzése érdekében a hatóság a telefon lefoglalásáról is intézkedhetett volna, ami hosszadalmasabb eljárást von maga után, mivel az érintett a lefoglalás ideje alatt nem rendelkezhet a készülékkel. Tájékoztatást nyújtott arról is, hogy a büntetőeljárások során tanúként kihallgatásra kerülő személyeket milyen jogok illetik meg, illetve milyen köteleességek terhelik.

A panaszos ragaszkodott hozzá, hogy a hadnagy írásban rögzítse a mondanivalóját. Ekkor a hadnagy az eseményekről jelentést tett S. Cs. r. alezredes osztályvezetőnek, aki utasította, hogy a panaszost és a vele együtt érkezett országgyűlési képviselőt kísérje az irodájába. Ott a

panaszos újra elmondta, hogy mi miatt kíván kifogással élni. Ezek után utasította a hadnagyot az osztályvezető, hogy a folyamatban lévő büntetőeljárásban vegyen fel folytatólagos tanúkihallgatási jegyzőkönyvet a panaszos által kifogásolt intézkedésekről. Ennek a hadnagy eleget tett, és visszakísérte az irodájába a panaszost, ahová a panaszos kísérője már nem tartott velük.

A jegyzőkönyv felvétele során a hadnagy a panaszos előadását az alábbiak szerint rögzítette. A panaszos beszámolt arról, hogy az eljárás alapját képező rendőri intézkedés során vonakodott eleget tenni az akkor vele szemben intézkedő rendőrök többszöri felszólításának, hogy adja át a személyi iratait. Ezt követően a hadnagy arra vonatkozó kérdésére, hogy miért, szedte szét és mutatta meg a mobiltelefonját P. A. r. alezredesnek, a panaszos azt mondta, természetesnek vette, hogy amit a rendőr mond, azt első szóra megtegye. A hadnagy ekkor jelezte, hogy szerinte a panaszos előadásában ellentmondások vannak, és úgy véli, ez a panaszt elbíráló személynek is fel fog tűnni.

A panaszos meghallgatásáról felvett jegyzőkönyv a büntetőeljárással kapcsolatos panaszt nem tartalmazott, így azt az Egri Városi Ügyészségnek nem küldték meg, P. A. r. alezredes intézkedésének elmulasztása miatt pedig a panaszos – az alezredes előző napi közlése szerint – már megtette panaszát.

A hadnagy megjegyzi, hogy Sneider Tamás országgyűlési képviselő csupán az előzetes megbeszélésen volt jelen, a tanúkihallgatás során nem. A hadnagy úgy érezte, hogy a képviselő megjelenésével presszionálni, befolyásolni kívánta a hatóság munkáját.

A következő munkanapon a hadnagy beszámolt a történetekről P. A. r. alezredesnek, és átadta neki a felvett jegyzőkönyvet. Jelen volt továbbá, amikor az alezredes határozattal lefoglalta a panaszos telefonját. Utóbbi a lefoglalás ténye ellen panasszal élt.

4) A Heves Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztályának vezetője az alábbi tartalommal írt tájékoztató levelet a panaszos kifogásaival összefüggésben.

A panaszost első alkalommal P. A. r. alezredes 2011. július 6-án 13 óra 8 perc és 15 óra 12 perc között hallgatta ki tanúként. A jegyzőkönyvben főként a Bazilika előtti rendezvényen történetekről esik szó, a jegyzőkönyv végén pedig – a kihallgatást végző kifejezett kérésére – a panaszos nyilatkozik mobiltelefonjának adataira, és arra, hogy azzal internetezni is lehet. A telefonban lévő képek megtekintéséről a jegyzőkönyvben nem esik szó, és az alezredes vitatja, hogy átböngészte a telefon menüjét, különös tekintettel a letöltésekre, és ugyan egy kép megtekintését elismeri, amit a panaszos mutatott meg neki önként, valótlannak állítván tartja azt is, hogy a panaszos engedélye nélkül magánjellegű képeket nézett volna meg.

A panaszos a 2011. július 8-án felvett, folytatólagos kihallgatásáról készített jegyzőkönyvében úgy nyilatkozott, a rendőr lehet, hogy jelezte, hogy csak akkor mutasson képeket, ha azok nem magánjellegűek, erre azonban nem emlékszik, így nem is zárhatja ki. A panaszos ez alkalommal elsősorban azt kifogásolta, hogy a r. alezredes az első kihallgatása alkalmával félretájékoztatta őt iratmásolat-kérési jogával kapcsolatban, és a jegyzőkönyv másolati példányát aznap nem kaphatta meg annak ellenére, hogy azt még munkaidőben, röviddel a rendőrségről történt távozását követően telefonon is kérte.

A másolatadást illetően a r. alezredes valótlannak tartja a panaszos állítását, mivel egyrészt lekísérésekor szóban tájékoztatta őt a másolatkérés lehetőségéről, amin a panaszos el is

gondolkodott, másrészt pedig azt is közölte vele, hogy 6 oldalnyi másolatért kell majd fizetnie oldalanként 100 Ft-ot. A r. alezredes az érintett napon – más elfoglaltsága miatt – korábban ment el a munkahelyéről, és miután a panaszos igényéről távozóban értesült, azt közölte, hogy a panaszos másnap munkakezdéskor jelenjen meg a főkapitányságon, ahol illeték ellenében megkaphatja a másolatot. Az alezredes elmondása szerint a panaszos másnap 6 db 100 Ft-os illetékbélyeggel jelent meg, és átvette a másolatot. A történések véleménye szerint alátámasztják azt, hogy előző nap az oldalankénti illetékre vonatkozó tájékoztatást is megadta a panaszosnak. A bünygyi osztályvezető az eseményekkel összefüggésben utal a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 70/B. § (1) bekezdésének előírásaira, amely szerint a kérelmezett iratokról az eljáró hatóság a másolatot 8 napon belül kell kiadni. Ennek a szabályozásnak a másnapi iratkiadással a hatóság maradéktalanul eleget tett.

A panaszos a fenti ügyben végrehajtott, a mobiltelefonját érintő lefoglalás ellen a lefoglalási jegyzőkönyvben szó szerint is rögzített panasszal élt, amit a rendőrség haladéktalanul továbbított elbírálásra az Egri Városi Ügyészségnek, és kezdeményezték a mobiltelefon azonnali szakértői vizsgálatát. Az ügyészség a panaszos lefoglalás elleni panaszát 2011. augusztus 1-jén elutasította, és erről az érintettet értesítette.

A feljelentés felvételének elmulasztása kapcsán az osztályvezető szintén szükségesnek tartja megjegyezni, hogy P. A. r. alezredes elmondása szerint vele a panaszos 2011. július 7-én reggel, az iratmásolatok átvételekor már kész tényként közölte, hogy úgy korrekt, ha elmondja, ügyvéd ismerőse tanácsára feljelentést tett ellene a telefon szétszerelése miatt. A feljelentés helyét az ügy előadójával nem közölte, csak annak tényét, melyet a r. alezredes tudomásul vett, és azt az osztályvezetőnek haladéktalanul jelentette.

5) A Heves Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője a Testület megkeresésére válaszolva tájékoztató levelet küldött, ami az előző pontokban írtakon túl az alábbi releváns információkat tartalmazza.

A Heves Megyei Rendőr-főkapitányságon munkanapokon 16 óráig tart a munkaidő, de az épületbe – igazodva a fegyveres biztonsági őrök szolgálat-vezényléséhez – 18 óráig, kapuzárásig lehet belépni. 16 és 18 óra között az objektumba belépőknek a fegyveres biztonsági őrök adják meg a szükséges felvilágosítást.

A Heves Megyei Rendőr-főkapitányságon a gyakorlat az, hogy a panaszt az egy objektumon belül, de az Egri Rendőrkapitányság épületében szolgálatot ellátó, kifejezetten panaszfelvételi munkakört betöltő, hivatásos állományú rendőr veszi fel a nap 24 órájában. A fegyveres biztonsági őr ezért indokoltan mondhatta a panaszosnak, hogy panaszát az Egri Rendőrkapitányság panaszfelvevőjénél tudja jegyzőkönyveztetni.

A főkapitány a panaszfelvétel mechanizmusát hatékonynak tartja tekintettel arra, hogy az elmúlt években panaszfelvétellel kapcsolatos mulasztás miatt vizsgálat nem indult.

A panasztételről B. A. r. hadnagy a panaszost nem próbálta lebeszélni, sőt tájékoztatást is nyújtott neki a panasz előterjesztésével kapcsolatos jogokról és lehetőségekről.

A panaszfelvétel, illetőleg folytatólagos kihallgatás során B. A. r. hadnagy a panaszossal kulturált hangnemben, udvariasan beszélt. A főkapitány hozzáfűzi, hogy B. A. r. hadnagy

halk szavú rendőr, aki mondandóját tömören, jól érthető módon adja elő, tőle osztályvezetője arrogáns kommunikációt munkája során még nem tapasztalt.

A főkapitány álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a panaszos panaszjogát a rendőrök a sérelmezett események idején nem korlátozták, vele szemben pártatlan eljárást tanúsítottak. Sneider Tamás országgyűlési képviselő sem tett arra vonatkozó utalást, hogy a panaszossal szemben tanúsított eljárás megítélése szerint elfogult lett volna.

III.

1) A panaszos sérelmei kronologikus sorrendben a következőképpen foglalhatók össze.

A 2011. július 6-án tartott tanúkihallgatás során P. A. r. alezredes udvariasan viselkedett ugyan, azonban arra kérte a panaszost, hogy szedje szét a telefonját. Miután a kérésnek utóbbi eleget tett, a rendőr információkat írt ki a készülékből, majd megkérte a panaszost, hogy mutasson neki fényképeket a telefonjából. A panaszos megmutatott egy fényképet, majd a rendőr továbblapozott, és magánjellegű felvételeket is megnézett, áttanulmányozta továbbá a telefon menüjét is, különös tekintettel a letöltésekre. A két órás tanúkihallgatás befejezését követően a lépcsőn haladva megkérdezte a panaszos, hogy kapni fog-e másolatot a jegyzőkönyvből, amire az alezredes nemmel felelt.

Másnap, 2011. július 7-én a panaszos visszament a rendőr-főkapitányságra panaszt tenni, ahol azonban nem tudták a panaszát felvenni, mivel a megyei főkapitányságon nem rögzítenek panaszokat, azt a városi kapitányságon intézik. Megjegyezte ugyanakkor a portán szolgálatot teljesítő személy, hogy megteheti ugyan a panaszos panaszát, annak azonban sok alapja nem lesz.

2011. július 8-án a panaszos újra megjelent a rendőr-főkapitányságon, amikor is B. A. r. hadnaggyal sikerült beszélnie. A panaszos szerint a hadnagy hosszú időn – 15-20 percen keresztül – azt ecsetelte, hogy véleménye szerint főlöszleges panaszt tenni, tehát le akarta beszélni a panaszost szándékáról. Felettesi utasításra végül mégis sor került panaszának rögzítésére, amelynek során a hadnagy továbbra is erős nyomást gyakorolt rá azért, hogy mégse tegyen panaszt, és ingerülten viselkedett. A panaszos végig úgy érezte, hogy a rendőr kétségbe vonja a szavait, és gyanúsítottként kezeli.

A panaszos kifogásolja továbbá, hogy tapasztalatai szerint a munkájukat végző rendőrök nem tudják magukat érzelmileg függetleníteni egy-egy helyzettől, és nem tudják a történések feltárását kellő objektivitással elvégezni.

2) A Testületnek elsőként abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy hatásköri szabályai alapján valamennyi panaszosi sérelem vizsgálatát elvégezheti-e.

A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése értelmében az, akinek a törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

a) Az Rtv. idézett rendelkezése szerint a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések tartoznak, amelyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel, más esetekben érdemi vizsgálatot nem folytathat. Ennek megfelelően a Testületnek elsősorban

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (pl. intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (pl. igazoltatás, ruházat- csomag- jármű- átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (pl. testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Ugyanakkor a Testületnek lehetősége van arra, hogy az Rtv. IV. fejezetében, a rendőrség működésének általános elveit és szabályait rögzítő rendelkezések kapcsán vizsgálódása körébe vonjon minden olyan rendőri tevékenységet, amelyet az V. és a VI. fejezetek ugyan nem nevesítenek, de amelynek vonatkozásában a IV. fejezetben foglalt követelményeknek érvényesülniük kell.

Az Rtv. IV. fejezetében szereplő 11. § (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni. A 11. § (1) bekezdése – a fentebb kifejtettek alapján – olyan általános jellegű rendőri kötelezettséget rögzít, amelynek megsértése esetén helye van a Testület eljárásának akkor is, ha a jogsértés nem az Rtv. V. és VI. fejezetében foglalt rendelkezések alkalmazásával függ össze. Az Rtv. 11. §-án keresztül tehát vizsgálhatóvá válik tehát a rendőrség részéről eljáró személyek olyan tevékenysége is, amely az Rtv.-től eltérő egyéb jogszabályok által rendezett eljárási szabályok – így például a Be. – alapján zajlik.

A Testület hatáskörének ilyen értelmezése azonban nem biztosít korlátlan lehetőséget a Testület beavatkozására. Töretlen gyakorlata szerint ugyanis a Testület az Rtv. 11. §-a kapcsán csak akkor vizsgál az Rtv. V. és VI. fejezetén kívül eső rendőri aktusokat, amennyiben a panaszolt rendőri intézkedéssel vagy mulasztással szemben speciális jogorvoslatot az adott ügyre vonatkozó eljárási szabályok nem biztosítanak. Ennek megfelelően jelen ügyben azt kellett vizsgálni, hogy állt-e a panaszos rendelkezésére olyan speciális büntető eljárásjogi jogorvoslat, amely az általa állított és sérelmezett jogsértések orvoslására alkalmas.

A panaszos elsődlegesen azt kifogásolta, hogy tanúkénti kihallgatása során az eljáró r. alezredes megfelelő jogszabályi felhatalmazás hiányában kérte meg arra, hogy szedje szét és mutassa meg a telefonját, és ugyancsak kellő felhatalmazás nélkül nézte át a készüléket és az azon tárolt információkat. Sérelmezte továbbá, hogy a r. alezredes 2011. július 6-ai kihallgatását követően nem megfelelő tájékoztatással látta el az iratmásolat kiadásával összefüggésben.

A büntetőeljárásban a tanú kihallgatására vonatkozó szabályokat Be. 79-94. §-ai tartalmazzák. A jogszabály további rendelkezései rögzítik azt is, hogy az eljárásban érintett egyes személyek – így a tanú – vonatkozásában a hatóság tagja a kihallgatás keretében vagy azon kívül milyen további eljárási cselekmények foganatosítására jogosult. Ezen szabályok alapján vizsgálható a konkrét esetben az, hogy a r. alezredes megfelelő törvényi felhatalmazással bírt-e azon cselekményekre, amelyeket a panaszos a tanúkihallgatás kapcsán kifogásol, jelesül

arra, hogy a rendőr azt kérte tőle, szedje szét és mutassa meg mobiltelefon készülékét, majd pedig az abban tárolt adatokba is belenézett.

Annak kapcsán pedig, hogy az alezredes a kihallgatást követően a panaszost az íratmásolat kiadása kapcsán megfelelő tájékoztatással látta-e el, ugyancsak a Be. rendelkezéseire szükséges utalni. A hatóság ugyanis a Be. 62. §-a alapján köteles az eljárási cselekmény elvégzése előtt a cselekménnyel érintett személyt tájékoztatni a jogairól és a kötelezettségeiről, a 70/B. § előírásai szerint ad ki másolatot eljárás során keletkezett iratról egyéb személyek mellett a tanúnak is, utóbbi pedig – ugyancsak a 70/B. § felhatalmazása alapján – a kiadás megtagadása miatt külön jogorvoslattal élhet.

Megállapítható, hogy ezekkel a Be.-ben szabályozott eljárási helyzetekhez kapcsolódó – állítólagos – rendőri jogsértésekkel összefüggésben a panaszosnak a büntetőeljárás keretei között lett volna lehetősége panaszt előterjeszteni Be. 196. §-a alapján, amelynek értelmében akit az ügyész vagy a nyomozó hatóság intézkedése vagy intézkedésének elmulasztása érint, az a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül panasszal élhet. (Bár a panaszosra irányadó nyolcnapos panasztételi határidőn belül a Be. ezen rendelkezése megváltozott – azokra szűkítve a panaszjogot, akiknek jogait vagy érdekeit a panaszolt intézkedés közvetlenül sérti –, ez a panaszos panaszjogát nem érintette, hiszen érintettsége mindkét panaszolt rendőri magatartás kapcsán aggálytalanul megállapítható.)

Emiatt a Testületnek nem áll módjában vizsgálatot folytatni az eljáró rendőr azon, fent ismertetett tevékenységeivel összefüggésben, amelyeket nem a Be. előírásai alapján – nyomozóhatóságként eljárva – végzett, és amelyekkel összefüggésben a Be. biztosít sajátlagos jogorvoslatot.

b) Mivel hatásköre csak az Rtv. hatálya alá és egyúttal a rendőrség állományába tarozó személyek magatartásának vizsgálatára terjed ki, **a Testületnek nem állt módjában állást foglalni arról, hogy 2011. július 7-én a rendőr-főkapitányságon szolgálatot teljesítő fegyveres biztonsági őr a panaszost megfelelő tájékoztatásban és jogszerű elbánásban részesítette-e.**

c) Vannak azonban a – büntetőeljárási keretek között tanúsított – rendőri magatartásnak olyan aspektusai, amelyeket a Testület a vizsgálata alá vonhat.

A legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levele szerint a Be. 196. §-a szerinti panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatba (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni.” Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárási törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálására – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92-

93/B. §-a az irányadó, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és fogantatásának módja.

A levél szerint az ügyész „a nyomozó hatóság által fogantatott (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárási törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.”

Mindezek alapján megállapítható a Testület hatásköre a panaszbeadvány azon részének vizsgálatára, amiben a panaszos a 2011. július 8-án végzett tanúkihallgatása során tanúsított rendőri magatartást, hangnemet kifogásolta.

2) A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette azt, hogy a 2011. július 8-án végzett kihallgatás alkalmával az eljáró r. hadnagy magatartása megfelelt-e a vonatkozó követelményeknek. Értékelte továbbá a Testület, hogy a panaszossal szemben 2011. július 6. és július 8. közötti időszakban tanúsított rendőri magatartás megfelelt-e a részrehajlás-mentes eljárás követelményének.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát, továbbá a 70/A. § szerinti diszkrimináció tilalmát az alábbiak szerint.

a) A panaszos azon kifogásával összefüggésben, amelyet a 2011. július 8-án tartott kihallgatását végző rendőr eljárása kapcsán fogalmazott meg, a Testület a következők szerint foglalt állást.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében „a Rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”, míg a 11. § (1) bekezdés rögzíti, hogy „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”.

Felhívja továbbá a Testület a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek normatív előírásoknak, mégis alapjaiban határozzák meg a rendőri hivatás értékeit, és erkölcsi iránymutatásul szolgálnak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 5. pontja szerint „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el”.

A Testület a fenti rendelkezésekre hivatkozással számos korábbi állásfoglalásban is leszögezte már álláspontját, miszerint az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Véleményét – amelyet a konkrét esetben is irányadónak tekint – 64/2008 (VIII. 18.) számú állásfoglalásban az alábbiak szerint foglalta össze. „A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is elsősorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más

állampolgároknál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházza fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket.”

A panaszos kifogásaira reagálva az érintett r. hadnagy úgy nyilatkozott, hogy a panaszost a panasztételről nem próbálta lebeszélni, sőt tájékoztatást is nyújtott neki a panasz előterjesztésével kapcsolatos jogokról és lehetőségekről. Ehhez a Heves Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője hozzátette, hogy megállapítása szerint a panaszfelvétel, illetőleg folytatódó kihallgatás során B. A. r. hadnagy a panaszossal kulturált hangnemben, udvariasan beszélt. A főkapitány hozzáfűzi, hogy B. A. r. hadnagy halk szavú rendőr, aki mondandóját tömören, jól érthető módon adja elő, tőle osztályvezetője arrogáns kommunikációt munkája során még nem tapasztalt.

A panasz kivizsgálása során a Testület ellentmondást tapasztalt a panaszos és az érintett rendőr előadása között abban, hogy a rendőr magatartása a vonatkozó jogszabályi és etikai követelményeknek megfelelő volt-e, amely ellentmondást a rendelkezésére bocsátott információk alapján nem tudta feloldani.

Tekintettel tehát a felek előadásában mutatkozó ellenmondásra, valamint annak feloldhatatlanságára, a r. hadnagynak a kihallgatás során tanúsított magatartása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának megsértése nem volt megállapítható.

b) A részrehajlásmentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzíti, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves). Ezen kötelezettség sérelmét alapozza meg, ha az eljáró rendőr az intézkedés kötelezettség lehetőségét kihasználva, azt az eljárás alá vont személlyel szembeni ellenszenve kifejezésére alkalmazza. A Testület erre tekintettel megvizsgálta a panaszos által sérelmezetteket.

Jelen esetben nem volt feltárható olyan körülmény, amely kellően alátámasztotta volna a panaszos azon állítását, hogy a vele szemben 2011. július 6. és július 8. között eljáró rendőrök nem tanúsítottak objektivitást. A kérdés megítélése kapcsán a Testület jelentőséget tulajdonított annak, hogy a 2011. július 6-ai események kapcsán ilyen konkrét mozzanatról maga a panaszos sem számolt be, a 2011. július 7-ei események pedig – tekintettel arra, hogy rendőri intézkedés a panaszossal szemben nem történt – ebből a szempontból sem voltak vizsgálhatók. A 2011. július 8-án zajlott cselekmények kapcsán pedig, amelyekkel összefüggésben a panaszos azt kifogásolta, hogy a r. hadnagy le akarta őt beszélni a panasztételről, az érintett hadnagy a panaszos állításával ellentétes nyilatkozatot tett, és tagadta, hogy az eljárási cselekmény lefolytatása során ilyen szándék motiválta volna. Teljes bizonyossággal csupán az volt megállapítható, hogy a panaszos kifogásainak a rögzítésére a kihallgatás keretében sor került.

A Testület ezért arra a megállapításra jutott, hogy az intézkedő rendőrök a panaszossal szembeni eljárásuk során a részrehajlás Rtv. 13. §-ában foglalt tilalmát nem sértették meg, ezért ebben a vonatkozásban a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának és a részrehajlásmentes intézkedés követelményének sérelme nem valósult meg.

IV.

A fentiek alapján a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a r. hadnagynak a kihallgatás során tanúsított magatartása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának megsértése nem megállapítható. Úgy ítélte meg ugyanakkor, hogy az intézkedő rendőrök a panaszossal szembeni eljárásuk során a részrehajlás Rtv. 13. §-ában foglalt tilalmát nem sértették meg, ezért ebben a vonatkozásban a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának és a részrehajlásmentes intézkedés követelményének sérelme nem valósult meg.

A Testület – figyelemmel az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdésére – döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2011. december 7.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag